

og nu vil man tage 5 Mill. Kr. til paa den. Jeg for mit personlige Vedkommende er en Modstander heraf, og det af flere Grunde. For det første er det i Virkeligheden kun en Overførelse af Privatformuen til Samfundsformuen, og for det andet svækker man derigennem Skatteevnen hos de paagældende Mennesker og, havde jeg nær sagt, Opsparingslysten hos Folk. Men selv om denne Sum bliver opført paa § 26, hvad der har min fulde Tilslutning, og selv om disse Penge anvendes til Erhvervelse af Formue, saa er Forholdet alligevel det, at vore Statsvirksomheder, naar der beregnes en almindelig Rente af den Kapital, der staar i dem, med den Afskrivning, vi nu er kommet ind paa, giver Underskud. Og dette vil i Virkeligheden sige, at man overfører Privatformuen til Samfundsformuen og ikke faar Rente af disse Penge, altsaa, man sætter sig ganske simpelt hen og spiser sin Formue op. Det er et Kardinalpunkt, og det er det Punkt, hvorom jeg er mest uenig med Socialdemokraterne, thi fortsætter man ad den Vej, betyder det i Virkeligheden, at det danske Folk bliver et *fattigt* Folk. Det kan ikke være anderledes; naar vi laver en Skatteordning, hvorefter vi ganske roligt og systematisk spiser Formuen op, saa vil det danske Folk blive et fattigt Folk, og en saadan Ordning vil jeg i hvert Fald have Lov til at betegne som en hverken omhyggelig eller forsigtig økonomisk Politik. Derfor vil jeg henstille til den højtærede Minister, at han lader det fare, thi jeg tror — og det har jeg tidligere haft Lejlighed til at udtale mig om —, at noget af det værste, man kan gøre, er at lægge en saa høj Skat paa Formuen, at man svækker Opsparingslysten i Folket og derved undergraver Samfundet økonomisk. Jeg tror, at vi, alt taget in mente, har en meget høj Formuebeskatning her i Landet.

Naar Regeringen selv skal bedømme sit Arbejde, er den udmærket tilfreds dermed, det er en ren Fornøjelse at læse, hvor veltilfreds den er. Jeg staar med en lille Pjece, der hedder: „Regeringen ved Arbejdet“. Hvem der har skrevet den, ved jeg ikke, men den er i hvert Fald skrevet af en Socialdemokrat, og den kan ikke være skrevet af den højtærede Finansminister, thi han ved meget bedre Besked, men den er, som sagt, udgivet af Socialdemokratiet, og første Del gaar ud paa at fortælle om og forherlige Regeringens Administration — det skal jeg nu lade ligge, jeg skal ikke komme ind paa Administra-

tionen. Saa kommer det næste Afsnit: Det store Reformværk, og det, der her først og fremmest peges paa, er Valutaen. Det hedder: „Valutaen er stabiliseret efter 9 Maaneders socialdemokratisk Regering, saaledes at Kronen allerede er meget væsentlig forbedret. Der er derved skabt et solidt Grundlag for Erhvervslivet, som fuldstændig undergravedes under Ministeriet Neergaard, der i samfulde 4 Aar lod 5 være lige, og hvis Landbrugsminister jo ogsaa ansaa den lave Krone for Danmarks gode Ven!“ Uden at komme ind paa selve Valutaordningen — den er jo drøftet ved tidligere Lejligheder — vil jeg blot her sige, at der i den skabte Valutaordning saa godt som ikke er en Tøddel tilbage af det Program, som Socialdemokraterne gik til Valg paa; der er hverken Importregulering eller Økonomiraad eller Formuekonfiskation. Med det vigtigste Punkt i Programmet, nemlig Formuekonfiskationen, gik det jo saaledes, at da der blev stillet Forslag om det i Sommersamlingen — og selvfølgelig kom Regeringen med det i Sommersamlingen — naaede det ikke længere i Folketinget end til et Udvalg, hvor en Socialdemokrat sad det ihjel, det kom aldrig frem og blev vedtaget ved anden Behandling her. Det er ogsaa ret interessant at se, hvad den gamle Landstingsmand Edvard Brandes for godt et Aar siden har skrevet herom, det er interessant at se i Sammenligning med den Begejstring, som det ærede Medlem Hr. Rode havde for Ministeriet. I September Maaned i Fjor skrev han: „Forslaget om Formueaflevering var vilkaarlig i dets Form, usømmelig ved dets Henvendelse til Misundelsen, uretfærdigt i Kagstrykning af nogle faa Ofre, ubrugeligt overfor Opsparingskravet.“ Det er, synes jeg, ligefrem taget paa Kornet af den gamle Landstingsmand. Hvem skulde nu have troet, at det, de Herrer gik til Valg paa, vilde de fuldstændig opgive.

Jeg skal senere sige et Par Ord om, hvorledes denne Valutaordning blev bragt til Veje, men jeg vil her blot slaa fast, at der i den intet findes af det Program, som Ministeriet gik til Valg paa; det faldt alt sammen i Sommersamlingen, og Ministeriet stod tilbage paa ganske bar Bund. Hvad havde det saa andet at gøre end at bede om gode Raad? Det bad om gode Raad, og det fik dem; og paa Grundlag heraf blev Valutaordningen skabt. Et andet Afsnit hedder: Statsgældens tyngende Byrder, og her peges der først paa, hvordan Neergaard i Hastværket for at skaffe Balance inden Valget glemte at betale en